

Arrest

nr. 200 158 van 22 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Wolstraat 8
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat D. VAN DER BEKEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 18 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 20 november 2015 asiel aan. Op 28 april 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Jauz, district Kezuw, provincie Uruzghan en de Afghaanse nationaliteit te hebben. U zou tot uw 2-3 jaar in Afghanistan gewoond hebben en kort na de dood van uw vader samen met uw moeder en stiefvader naar Teheran, Iran zijn verhuisd. In Teheran hoedde u schapen en werkte u als landbouwer. Uw stiefvader heeft meermaals gedreigd u naar Syrië te sturen om te gaan vechten en u werd ook geregeld mishandeld door uw stiefvader. In 2015 wordt u gedeporteerd naar Afghanistan maar u slaagt erin via Pakistan terug te keren naar Iran.

Op een bepaald ogenblik besluit u te vertrekken. In het najaar van 2015 (september-oktober) verlaat u Teheran. U reist via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland. Op 18 november 2015 komt u aan in België. Op 20 november 2015 vraagt u asiel aan.

U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS 10 februari 2017, p. 3) , blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan noch Iran. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt als Afghaan het grootste deel van uw leven in Teheran, Iran te hebben gewoond. Uw kennis van het leven als Afghaanse vluchteling in Iran is vaak niet accuraat en vertoont op sommige vlakken grote hiaten. U geeft geen duidelijk zicht op uw herkomst, noch op uw leefsituatie voor u naar België kwam.

Vooreerst valt op hoe beperkt uw kennis over uw geboorteland is. U haalt zelf aan dat u zich niets herinnert van Afghanistan (CGVS p. 8). U zou daar enkel de eerste jaren van uw leven hebben gewoond en in 2015 enkele dagen verbleven zijn wanneer u gedeporteerd werd. Echter, zelfs dit kan uw volledig gebrek aan kennis over uw vaderland niet verklaren. Zo blijkt u geen enkele notie van de Afghaanse kalender te hebben (CGVS p. 5). U heeft verder ook geen enkel idee wanneer Nieuwjaar wordt gevierd volgens de Afghaanse kalender (CGVS p. 16). Uw verklaring is dat uw moeder u nooit de Afghaanse kalender heeft aangeleerd omdat zij deze zelf ook niet gebruikte. Dit is echter geen overtuigende verklaring. Zelfs indien uw moeder daadwerkelijk ongeschoold is, is het ongeloofwaardig dat zijzelf geen enkele notie zou hebben van de Afghaanse kalender en zij u dus niets zou kunnen bijbrengen hierover. Bovendien is ook de tweede echtgenoot van uw moeder een Afghaanse man en leefde u binnen de Afghaanse gemeenschap in Iran. U die tijdens uw leven als Afghaan in Iran geen enkele keer in contact zou zijn gekomen met de Afghaanse kalender, tot op het punt dat u zelfs niet weet welk jaar het momenteel is en wanneer Nieuwjaar binnen uw gemeenschap wordt gevierd, is bijgevolg ongeloofwaardig.

Ook wat andere zaken betreft vertoont uw kennis van Afghanistan serieuze hiaten. Zo heeft u geen idee waar in Afghanistan u nog familie zou hebben (CGVS p. 11). Ook is het opmerkelijk dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet wist waar uw ouders geboren zijn maar tijdens uw interview op het CGVS dit wel lijkt te weten (CGVS p. 8-10). Deze gebrekkige, inconsistente kennis over uw familie in Afghanistan kan niet verklaard worden door u die daar nagenoeg niet heeft gewoond. Het familieverband, evenals waar de familie oorspronkelijk van afkomstig is, is immers zeer belangrijk binnen de Afghaanse gemeenschap en het is volstrekt onaannemelijk dat u dit nooit zou besproken hebben met uw moeder. Meer nog, het is niet aannemelijk dat uw moeder haar oudste zoon niets zou hebben verteld over zijn geboorteland en familie daar, des te meer omdat u daar niet opgegroeid bent. Ook u die niet weet waar juist uw vader begraven is in Afghanistan is in diezelfde lijn volledig onbegrijpelijk (CGVS p. 9), zeker omdat u op een bepaald moment wel toegeeft dat uw moeder wel degelijk over uw vader praatte (CGVS p. 18), iets wat u eerst ontkende.

Verschillende andere voorbeelden die uw gebrek aan kennis over Afghanistan illustreren zijn dat u geen enkel idee heeft waar de Hazara wonen binnen Afghanistan (CGVS p. 6-7) en een verkeerde notie heeft van Hazarajat (CGVS p. 25), zaken die u als Hazara echt wel moeten weten, ondanks uw jonge leeftijd. U weet vaag iets vertellen over de boeddha's van Bamyan, kennis waarvan u toegeeft dat u deze in België heeft vergaard (CGVS p. 17). Ook u die verklaart dat Afghanistan twee volwaardige presidenten heeft, Ashraf Ghani en Abdullah, illustreert wederom uw onwetendheid over Afghanistan (CGVS p. 17).

Daarenboven slaagt u er ook niet in te overtuigen dat u jarenlang als Afghaan in Iran zou gewoond hebben. Er zijn immers verschillende essentiële zaken waar u weinig of niets van af weet, zaken waarvan een Afghaans vluchteling in Iran op de hoogte zou moeten zijn. Eerst en vooral bent u volstrekt niet op de hoogte van de eventuele documenten die je als Afghaans vluchteling in Iran eventueel kan verkrijgen (CGVS p. 21). Dat u als minderjarige niet exact weet wat een amayeshkaart is of welke andere status je als Afghaans burger in Iran kan hebben valt te begrijpen, maar u die hier volstrekt niets over kan zeggen terwijl u wel uw hele leven in Iran heeft gewoond is ongeloofwaardig, al zeker omdat u meermaals vertelde over de problemen die je als illegale Afghaan in Iran kan ervaren. U bent ook niet op de hoogte van de no-go areas in Iran voor Afghanen, terwijl deze zeer duidelijk worden afgebakend door de overheid (CGVS p. 13). Verder kan een Afghaan volgens u niet naar school gaan in Iran, wat geenszins klopt (CGVS p. 7) en zou zelfs een Afghaanse ingezetene met legale documenten enkel in aanmerking komen voor illegaal werk (CGVS p. 10).

Ook de Fatemiyoen, de bekende Afghaanse shia brigade die werd gevormd in Iran om te gaan vechten in Syrië, is u volledig onbekend (CGVS p. 25). Verder weet u niets af van de Iraanse kippen crisis (CGVS p. 16), een crisis die het land in 2012 in zijn greep hield, verschillende opstanden veroorzaakte en van kip een onbetaalbaar product maakte voor vele Iraniërs. U beweert echter altijd kip gegeten te hebben en herinnert zich geen enkele periode dat dit anders was. Dat een illegale Afghaanse vluchtelingenfamilie zich wel kip kan veroorloven in dergelijke omstandigheden terwijl vele Iraanse families dit op dat ogenblik niet konden, is volstrekt ongeloofwaardig, des te meer omdat u ook verklaarde dat uw familie over onvoldoende financiële middelen beschikte (CGVS p. 24).

Ten slotte zijn ook de verklaringen van hoe u uw reisweg heeft gefinancierd onsamenhangend en weinig overtuigend. U slaagt er niet in te verduidelijken waar zowel u als uw moeder de 15 miljoen toman voor uw reisweg hebben gehaald. U verklaart enkel dat uw moeder soms werkte (CGVS p. 24), iets waarvan u daarvoor geen melding had gemaakt in het interview. Zelf verdiende u 600 toman per maand (CGVS p. 13) en zou u er in geslaagd zijn zo 10 miljoen toman te sparen. Tegelijkertijd verklaart u dat u en familie onvoldoende financiële middelen hadden in Iran en had uw moeder al eens eerder 1 miljoen toman betaald toen u gedeporteerd was naar Afghanistan (CGVS p. 20). De geloofwaardigheid van al deze elementen gecombineerd is zeer wankel, des te meer omdat uw stiefvader niet op de hoogte mocht zijn van uw vertrek en dus niet mocht merken dat er zo veel geld betaald werd. U die verklaart dat u en uw moeder over dergelijke bedragen beschikten en hier niets van moest afgeven aan uw stiefvader ondanks de financiële moeilijkheden, is weinig overtuigend. U slaagt er niet in een consistent beeld te scheppen van de financiële situatie waarin u en uw familie zich bevonden, wat uw reeds wankel geloofwaardigheid niet ten goede komt.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk als Afghaanse vluchteling in Iran geleefd te hebben. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst en leefsituatie voor u naar België kwam, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België als Afghaan in Iran heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS 10 februari 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor (CGVS p. 3) en op het einde van het gehoor (CGVS p. 25) uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de

mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

U antwoordde enkel dat u de volledige waarheid had verteld (CGVS p. 26)

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Na een theoretische uiteenzetting over de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en het voordeel van de twijfel benadrukt verzoeker dat hij steeds verklaard heeft dat hij amper in Afghanistan gewoond heeft en dat hij *quasi* heel zijn leven in Teheran heeft gewoond. Hij wijst er bovendien op dat hij nooit naar school is geweest en dat hij steeds op het veld gewerkt heeft. Hij meent dan ook dat niet hoeft te verwonderen dat zijn kennis over zijn geboorteland, Afghanistan, omzeggens onbestaand is.

Waar hem verweten wordt dat hij niet op de hoogte is van de geboorteplaats van zijn ouders of verblijfplaatsen van andere familieleden, wijst verzoeker er op dat hij kort na de dood van zijn biologische vader op zeer jonge leeftijd naar Iran is verhuisd, samen met zijn moeder en stiefvader. Hij vervolgt dat het niet betwist wordt dat deze laatste hem mishandelde en 'terroriseerde'. Het is volgens verzoeker dan ook niet verwonderlijk dat er amper of nooit gepraat werd over zijn biologische familie en hun afkomst.

Ook zijn gebrek aan kennis omtrent de mogelijke verblijfsstatussen van Afghanen in Iran wijt verzoeker aan het feit dat hij op jonge leeftijd naar Iran is verhuisd, dat hij altijd op het land heeft gewerkt en dat hem door zijn stiefvader geen vrijheid werd gegund.

Verzoeker is de mening toegedaan dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn bijzonder kwetsbaar profiel en dat hem het voordeel van de twijfel, overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, moet worden gegund.

Verzoeker vraagt zijn vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Er worden geen nieuwe stavingstukken aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er

aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde verblijf in Afghanistan en Iran, gezien zijn beperkte kennis over zijn geboorteland en zijn familie in Afghanistan en gezien zijn kennis van het leven als Afghaanse vluchteling in Iran vaak niet accuraat is en grote hiaten vertoont, (ii) zijn verklaringen omtrent de financiering van zijn reisweg onsamenhangend en weinig overtuigend zijn, en omdat (iii) hij door zijn gebrekkige medewerking over waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal verzoekers asielaanvraag op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

In de mate dat verzoeker voorhoudt dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn kwetsbaar profiel, stelt de Raad vast dat *in casu* de asielaanvraag van verzoeker individueel werd benaderd waarbij rekening werd gehouden met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen die hij heeft aangebracht, waaronder zijn minderjarigheid. Verzoeker brengt geen concrete gegevens bij waaruit het tegendeel blijkt. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen die hem van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en zijn raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. De Raad is dan ook van mening dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met verzoekers profiel als niet-begeleide minderjarige.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij de aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit, zijn nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande verzoeker er tijdens zijn gehoor op gewezen werd hoe belangrijk het was dat hij de waarheid sprak over zijn reële situatie voor zijn vertrek naar België (adm. doss., stuk 7, gehoorverslag 10 februari 2017, p. 3), blijkt uit het geheel van de door hem afgelegde verklaringen duidelijk dat hij niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Verzoeker biedt de Belgische asielinstanties immers geen zicht op zijn werkelijke herkomst. Niettegenstaande verzoekers jeugdige leeftijd en het feit dat hij stelt op 2 à 3 jarige leeftijd naar Iran te zijn verhuisd en in 2015 slechts enkele dagen in Afghanistan te hebben verbleven wanneer hij gedeporteerd werd, mag van hem toch enige basiskennis worden verwacht over het land waarvan hij stelt afkomstig te zijn. Immers, ook van een jeugdig persoon die beweert geen scholing te hebben genoten kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij duidelijke, volledige en doorleefde verklaringen kan afleggen en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn eigen leven, hetgeen *in casu*, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, niet het geval is. De Raad benadrukt dat beperkte scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoeker zouden verhinderen zijn directe omgeving en leefwereld te omschrijven.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op uitgebreide wijze motiveert dat het opvallend is hoe beperkt de kennis van verzoeker over zijn geboorteland Afghanistan is. Zo blijkt verzoeker geen enkele notie te hebben van de Afghaanse kalender en heeft hij ook geen enkel idee wanneer nieuwjaar wordt gevierd volgens de Afghaanse kalender (adm. doss., stuk 7, gehoorverslag 10 februari 2017, p. 5 en 15-16). Waar verzoeker ter verklaring hiervoor in het verzoekschrift uitlegt dat hij niet in Afghanistan heeft geleefd noch naar school is gegaan in Teheran, slaagt hij er niet in de Raad te overtuigen. Daar zijn moeder volgens zijn verklaringen geboren is in Afghanistan (adm. doss., stuk 7, gehoorverslag 10 februari 2017, p. 10) en zij pas verhuisd zijn naar Iran toen verzoeker 2 à 3 jaar oud was, mag worden aangenomen dat zij als Afghaanse de Afghaanse kalender kent en zij verzoeker haar kennis hierover heeft bijgebracht daar dit inherent deel uitmaakt van hun achtergrond en cultuur. Bovendien is ook zijn stiefvader een Afghaan en leefde verzoeker binnen de Afghaanse gemeenschap in Iran. Ondanks zijn jeugdige leeftijd en ongeschooldheid mag dan ook redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij meer weet te vertellen over zijn voorgehouden land van herkomst, temeer nu hij contacten had met andere Afghanen binnen de Afghaanse gemeenschap in Iran. De bewering als zou hij door zijn stiefvader mishandeld zijn waardoor er amper gepraat werd over zijn biologische familie en afkomst, doet, voor zover deze bewering geloofwaardig is daar, gelet op zijn ongeloofwaardig bevonden verblijf in Iran en Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde mishandelingen die hij er door zijn stiefvader ondergaan zou hebben, hieraan geen afbreuk. In de bestreden beslissing worden overigens nog andere voorbeelden gegeven die verzoekers gebrek aan kennis over Afghanistan illustreren. Zo heeft verzoeker geen enkel idee waar de Hazara wonen binnen Afghanistan (adm. doss., stuk 7, gehoorverslag 10 februari 2017, p. 6) en heeft hij een verkeerde notie van Hazarajat (adm. doss., stuk 7, gehoorverslag 10 februari 2017, p. 25), zaken die hij als Hazara, ondanks zijn jeugdige leeftijd en ongeschooldheid, nochtans wel zou moeten weten.

Daarbij komt dat verzoeker van verschillende essentiële zaken waarvan een Afghaans vluchteling in Iran op de hoogte zou moeten zijn weinig of niets af weet. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Eerst en vooral bent u volstrekt niet op de hoogte van de eventuele documenten die je als Afghaans vluchteling in Iran eventueel kan verkrijgen (CGVS p. 21). Dat u als minderjarige niet exact weet wat een amayeshkaart is of welke andere status je als Afghaans burger in Iran kan hebben valt te begrijpen, maar u die hier volstrekt niets over kan zeggen terwijl u wel uw hele leven in Iran heeft gewoond is ongeloofwaardig, al zeker omdat u meermaals vertelde over de problemen die je als illegale Afghaan in Iran kan ervaren. U bent ook niet op de hoogte van de no-go areas in Iran voor Afghanen, terwijl deze zeer duidelijk worden afgebakend door de overheid (CGVS p. 13). Verder kan een Afghaan volgens u niet naar school gaan in Iran, wat geenszins klopt (CGVS p. 7) en zou zelfs een Afghaanse ingezetene met legale documenten enkel in aanmerking komen voor illegaal werk (CGVS p. 10).”

Door voor te houden dat hem door zijn stiefvader geen enkele vrijheid werd gegund waardoor hij onmogelijk op de hoogte kon zijn van de mogelijke verblijfsstatussen van Afghanen in Iran, overtuigt

verzoeker allerm minst. De Raad herneemt vooreerst dat daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in Afghanistan en Iran, er evenmin geloof kan worden gehecht aan de mishandelingen die hij er door zijn stiefvader ondergaan zou hebben. Hoe dan ook acht de Raad het ongeloofwaardig dat verzoeker, die bijna zijn hele leven in Iran heeft gewoond en al meermaals vertelde over de problemen die men als illegale Afghaan in Iran kan ervaren, volstrekt niets kan zeggen over eventuele documenten die men als Afghaans vluchteling in Iran kan verkrijgen, temeer nu hij leefde binnen de Afghaanse gemeenschap in Iran. Dat verzoeker daarenboven evenmin iets afweet van Fatemiyoen, de bekende Afghaanse shia brigade die werd gevormd in Iran om in Syrië te gaan vechten (adm. doss., stuk 7, gehoorverslag 10 februari 2017, p. 25) en van de Iraanse kippen crisis (adm. doss., stuk 7, gehoorverslag 10 februari 2017, p. 16), een crisis die het land in 2012 in zijn greep hield, verschillende opstanden veroorzaakte en voor vele Iraniërs van kip een onbetaalbaar product maakte, toont eens te meer aan dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde verblijf in Iran. Verzoeker verklaarde overigens altijd kip te hebben gegeten en herinnert zich geen enkele periode dat dit anders was. Dat een illegale Afghaanse vluchtelingenfamilie zich in dergelijke omstandigheden wel kip kan veroorloven terwijl vele Iraanse families dit op dat ogenblik niet konden, is volstrekt ongeloofwaardig, temeer omdat verzoeker ook verklaarde dat zijn familie over onvoldoende financiële middelen beschikte (adm. doss., stuk 7, gehoorverslag 10 februari 2017, p. 24-25).

Voorts wordt nog opgemerkt dat verzoeker het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief aangaande de financiering van zijn reisweg volledig ongemoeid laat:

“Ten slotte zijn ook de verklaringen van hoe u uw reisweg heeft gefinancierd onsamenhangend en weinig overtuigend. U slaagt er niet in te verduidelijken waar zowel u als uw moeder de 15 miljoen toman voor uw reisweg hebben gehaald. U verklaart enkel dat uw moeder soms werkte (CGVS p. 24), iets waarvan u daarvoor geen melding had gemaakt in het interview. Zelf verdiende u 600 toman per maand (CGVS p. 13) en zou u er in geslaagd zijn zo 10 miljoen toman te sparen. Tegelijkertijd verklaart u dat u en familie onvoldoende financiële middelen hadden in Iran en had uw moeder al eens eerder 1 miljoen toman betaald toen u gedeporteerd was naar Afghanistan (CGVS p. 20). De geloofwaardigheid van al deze elementen gecombineerd is zeer wankel, des te meer omdat uw stiefvader niet op de hoogte mocht zijn van uw vertrek en dus niet mocht merken dat er zo veel geld betaald werd. U die verklaart dat u en uw moeder over dergelijke bedragen beschikten en hier niets van moest afgeven aan uw stiefvader ondanks de financiële moeilijkheden, is weinig overtuigend. U slaagt er niet in een consistent beeld te scheppen van de financiële situatie waarin u en uw familie zich bevonden, wat uw reeds wankle geloofwaardigheid niet ten goede komt.”

Voormeld motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker ter terechtzitting nog laat gelden dat er tijdens het gehoor op het CGVS problemen waren met de tolk, wordt er op gewezen dat hij dit middel niet in het verzoekschrift heeft ontwikkeld en tevens nalaat aan te tonen dat hij dit middel niet kon ontwikkelen in zijn inleidend verzoekschrift. Het ter terechtzitting van 22 januari 2018 nieuw ontwikkelde middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. X; RvS 3 mei 2011, nr. X; RvS 5 november 2010, nr. X; RvS 27 oktober 2010, nr. X). Louter ten overvloede kan er overigens op worden gewezen dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. In tegendeel, tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd of hij de tolk goed heeft verstaan, antwoordde verzoeker “ja heel goed, bedankt iedereen” (adm. doss., stuk 7, gehoorverslag 10 februari 2017, p. 27).

Gelet op voorgaande vaststellingen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers beweerde verblijf in Afghanistan en Iran. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de voorgehouden problemen die verzoeker aldaar zou hebben gekend, gezien deze hier onlosmakelijk mee verbonden zijn.

De Raad wijst er op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit/de nationaliteit heeft van het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. In dit verband dient te worden benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*

under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat, vertelde verzoeker, in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust, niet de waarheid over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België. Verzoeker draagt dan ook zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van de valse verklaringen tijdens de gehoren. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn land van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is bovendien eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers het land van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen, maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijks heeft, of een reëel risico op ernstige schade dat hij mogelijks zou lopen onmogelijk.

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, wat *in casu*, gelet op de ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker, niet het geval is.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.8. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN